

Minnesteckning över framlidne Byråchefen Friherre Thorsten Vilhelm Hermelin tillhörande "Föreningen 1864 års mäns" arkiv.

Byråchefen Friherre Thorsten Vilhelm Hermelin,
född den 15/2 1864 på Thorsvi gård i Thorsås församling, Uppsala län,
circa 2 mil sydost Enköping.

Fadern godsägaren Friherre Carl Maximilian Hermelin, född 1828 och
hans maka Grevinnan Carolina Christina Elisabeth (Elise) Mörner av Mor-
landa, född 1836, inköpte Thorsvi gård 1863. Som namnet anger hade här
varit en offerplats, och står vid själva gården en mera ovanlig större
runsten med tvenne bockar och över dem en hammare.

Av de tio barnen fingo flickorna sin uppfostran i hemmet för guver-
nant, sex pojkar förde skolhushåll i Uppsala. Fadern var mycket sträng.
Barnen fingo från början lära sig sparsamhet och arbete. Efter student-
examen måste söner på lånta medel fortsätta sin utbildning. Åren gin-
go. De blevo män i staten, och det var en stor skara barn och barnbarn,
som den 17. september 1907 samlades på Thorsvi för att fira föräldrarnas
guldbröllopsdag.

"Gamle Herrn" hade, innan han blev godsägare, varit löjtnant på
stat. Thorsten ville även bli officer, men fadern gjorde slut på dessa
funderingar genom att kategoriskt förklara: "Du har icke råd"; och Thors-
ten blev skogsman. Friluftslivet på Thorsvi hade lärt honom älska natu-
ren.

Omedelbart efter mogenhetsexamen i Uppsala (11/6 1884) begav han
sig till Hedvigsfors, som tillhörde AB. Iggesunds bruk och anmälde sig
som "skogspraktikant" för den dåvarande ledaren av brukets skogsförvalt-
ning, jägmästaren Karl Fredenberg (sedermera generaldirektör). Följande
morgon avreste de till det nordligaste skogsvaktarbostället och började
taxeringen av bolagets skogar, varmed de voro sysselsatta större delen
av året. "En dag i maj", skriver Fredenberg, "skiljdes vi åt i skogen
vid Iggesund för att han skulle hinna --- anmäla sig till inträde vid
Skogsinstitutet. Under detta Hermelins försöksår på skogsmannabanan
gälde icke någon åtta timmarsdag, men såg jag det oaktat aldrig min unge
kamrat ge tapt, huru lång den än blev." Hermelin blev skogsman för livet
som framgår av meritförteckningen:

Elev vid Skogsinstitutet 1/6 1885-15/6 1887.

Extra jägmästare i Pajala revir 1887-88, därunder förordnad verk-
ställa utstämplingar m.m. i södra Lycksele revir.

Extra jägmästare i norra Piteå revir 1888-95, därunder t.f. jägmästare sammanlagt 23,5 månad samt assistent hos överjägmästaren i Norrbottens distrikt 1890-93 och i norra Piteå revir 1894-95 samt en del privata uppdrag såsom förvaltare av Piteå stadsskogar 1894-95.

Förflyttades 1895 till mellersta Norrlands distrikt med förordnande som dels t.f. jägmästare dels assistent i mellersta Ångermanlands distrikt. Hade härunder följande privata uppdrag:

Skogsförvaltare vid Björkä AB. i Västernorrlands län 1895-1900. Skogschef för Gröningsverkens AB. 1900-01. Jägmästare i Junsels revir. Överjägmästare i Skellefteå distrikt 1907-08. Byråchef i Kungl. Domänstyrelsen 1/1 1909-1/3 1931. Därunder förordnad som överdirektör 1925 - 1926. Sekreterare i föreningen för skogsvården i Norrland 1901-09 samt sedan den ombildats till Norrlands Skogsvårdsförbund, ledamot av föreningens styrelse 1905-11.

Hermelin fick alltid var han än befann sig ett flertal extra uppdrag såsom: Ordförande i Skytteföreningar, som han i de flesta fall själv bildat i exempelvis Älvsbyn, Sänga och Sollefteå; var själv en intresserad och god skytt och deltog ännu sextioårig i Domänstyrelsens skyttetävlingar på Kaknäs och Skuggans skjutbanor. Han var även skidlöpare och ledde vid 63 års ålder sin byrås jägmästare i budkavlettävlan mot de övriga byråernas personal.

Landstormsområdesbefälhavare i Sollefteå kompaniområde. Inspektor för Sollefteå privata elementarläroverk. Styrelseledamot i byggnadskommittén för Österåsens sanatorium (1901). Ledamot av direktionen för Piteå hospital och asyl 1908 m.m.

Hermelin var politiskt intresserad, reste omkring och höll föredrag och blev i Sollefteå uppsatt som riksdagskandidat men avsåg sig.

Hermelin hade sitt hem förlagt till

Älvsbyn 1893 - 95; Björksjön 1895 - 1900.

Sollefteå 1900 -07; Piteå 1907 - 08; Stockholm 1909 - till sin död.

Som skogsförvaltare vid Björkä AB. blev Hermelin en av pionjärerna vid omläggningen av då ännu gällande föråldrat avlöningssystem. Bolaget hade här som annorstädes inköpt bondhemmanen - i detta fall alla utom ett, vilket renderade denna gårds ägare namnet: "Kungen". - De f.d. bönderna sutto kvar som arrendatorer och hade sitt levebröd utom den lilla avkastningen av gården med en 8 å 10 kor, på skogskörslor och flottningen åt bolaget. Betalningen utgick i anvisningar på t.ex. 400:- kronor, varmed bön-

derna i sin ordning betalade i bruksboden, där de kunde köpa allt såsom, matvaror, kläder och verktyg.

Under flottningen ingick brännvin i avlöningen. Stora fat placerades längs flottningslederna. Följden blev ofta slagsmål, och Hermelins maka, som var brukets enda sjukvårdskunniga fick, speciellt söndagar och måndagar, lappa ihop många trasiga kämpar, samtidigt som hon för dem framhöll fylleriets förbannelser. För att göra förmaningstalen effektiva lade hon själv bort all stimulans och förblev absolutist, så länge hennes exempel behövdes, eller cirka 20 år.

Brännvinet och ännu mera avlöningen in natura (genom anvisningar) förstörde bönderna. De blevo ekonomiskt slöa och likgiltiga; visste ofta ej, hur deras konto stod. Flertalet stodo i skuld.

Trots ett visst motstånd från bruksledningens sida lyckades Hermelin få avlöningen ändrad till kontant betalning, vilket slog väl ut. Bönderna blevo ekonomiskt intresserade, och flera, förut skuldsatta, välbärgade. Detta hindrade ej, att, när brännvinsfaten försvunno, några bönder skarpt ifrågasatte att "bjuda Hermelin på stryk", men vreden lade sig. För övrigt fanns det fortfarande på några platser längs älvarna brännvinskaggar, varur skogvaktare gav tilldelning vid ofrivilliga dopningar under issörja och köld. Detta arbete är lika hårt som riskfyllt.

Hermelin var rättvis och sträng, men samtidigt så god, att han kunde ge ett av sina egna plagg till en arbetare, och hans maka var glad, när han hade alla kläderna i behåll vid återkomsten från en inspektionsresa.

Hermelin ville gärna köpa ett för hans förhållanden dyrbart gevär. Det skulle kostat c:a 300 kronor, men han avstod. En fattig kamrat behövde samtidigt en skrivmaskin.

Hermelin blev alltid aktad och älskad av sina underlydande, om han ej var det från början. Det berättas, att, då han lämnade Älvsbyn, stod vid grinden en gammal gråhårsman och grät. Tillspord, varför han grät, svarade gubben: "Jo, det är ju som om bror min skulle resa."

Hermelin kom som så många andra av sina kamrater att stå i valet mellan enskild och allmän tjänst, men med utnämningen år 1901 till jägmästare i Junsele revir hade han definitivt valt levnadsbana. De föregående åren av blandad tjänstgöring hade förskaffat Hermelin rik erfarenhet och en stor personalkännedom; gav honom en grundlig inblick i betingelserna för både den enskilda och statens skogliga affärsverksamhet i Norrland, och därför blev han julen 1908 erbjuden en byråchefsbefatt-

ning vid Kungl. Domänstyrelsen. Han gick i tjänst den 1 januari.

På sin skogsbyrå fick han utom vissa allmänna ärenden handlägga dem, som gälde skogar och skogsförvaltning i de översta (nordligaste) distrikten samt jakt och jaktvård för hela riket. För jakt och skytte liksom skidlöpning var Hermelin verkligen intresserad; hade alltid första klass hundar.

Vintern 1887-88, när Hermelin vistades i Pajala, köpte han och inspektör Kruse 3 björnringar i Finland och sköto där 5 björnar (1 hane, 2 honor och 2 ettåriga ungar). Som minne härav hängde 2 kranier, ett stort och ett litet i hans hem.

Samarbetet med jägarförbundet blev det bästa. Hermelin blev medlem av styrelsen samt vice ordförande i Stockholmsavdelningen, liksom i Kennelklubben; intresserade sig särskilt för den nordiska spetsen. Under det Hermelin bodde i Björksjön - således i fem år - hade han 1 lapphund, 2 rappinshundar samt 8 stövare.

Hermelin erhöll jägarförbundets belöningsmedalj m.fl. liknande utmärkelser; var ordförande i Stockholms jägmästarklubb från dess stiftelse 1919 samt även verksam inom Naturskyddsrorelser och tillhörde under många år naturskyddsföreningens styrelse. Ja, uppdrag av olika slag hopade sig över honom.

Så blev han medlem av ett flertal kommittéer och kommissioner såsom: Ledamot av lantbruksakademien sedan 1917. Ordförande i dess skogs- och trädgårdsavdelning sedan 1924. Medlem av:

1. 1908-10 års kommission angående frågan om flottning av löst virke i gränsvattendragen mellan Sverige och Finland;
2. 1912; undersökningen av skogsarbetarnas levnadsförhållanden.

sakkunnig i såväl Justitie- som Jordbruksdepartementet (revision av den sk. lapplandslagen.)

inspektör för Klotens fortsättningskola 1917 - 31;

ledamot av Riddarhusdirektionen med tillsyn över deras egendomar; direktör för Bo Lantbruks AB. å Värmdön 1914 - 27.

Hermelin var medarbetare i ett flertal tidskrifter och 1901 - 08 redaktör för "Föreningen för skogsvård i Norrlands årsskrift" samt har själv publicerat ett flertal uppsatser däribland: "Strömbyggnader och flottning i åar och bäckar", "Hjälpgallringens inflytande på barrträdens, synnerligast tallens, tillväxt;" "Betesfrågan med särskild hänsyn till Norrlands skogar".

Hermelin var medarbetare i ett flertal verk: "Lappland och Lapp-lands Djurvärld"; "Skogsbruk"; "Svenska jaktboken"; "Svenska jordbrukets bok"; "Nordiska spetsen" m.fl.

Hermelin var en arbetsmänniska av sällsynta mått både med hänsyn till arbetsintensitet och arbetsresultat. Skogsväsendet så väl det allmänna som statens står till honom i en stor tacksamhetsskuld. Hermelin hade sunt förstånd, snabb uppfattning och ett friskt humör. Han visste och tillämpade, att arbetsresultat endast vinnas genom stränghet först och sist mot sig själv, samtidigt som han instinktivt var en exponent för den gyllene regeln: "God och glad skall människan vara".

Han gick med hastiga steg ofta småsjungande till sitt arbete; lycklig i sitt arbete och lycklig i sitt hem.

Redan i Pajala 1887-88 mötte honom hans blivande maka uti guvernanten hos jägmästare Otto Hederström, fröken Syréna Margaretha Brännström, dotter till Kommissionslantmätaren Per August Brännström och Amanda Augusta Hollström, Deras bröllop stod i Sunderbyn, Neder-Luleå den 2. augusti 1893.

Dessa makar voro lika i energi, i önskan att göra det bästa av livet för sig själva och andra. Deras glädje var att nära bristningsgränsen härbärgera och traktera fränder och vänner. Redan deras första hem i Älvsbyn döptes till: "Hotel d'Hermelin" med franskt uttal. Som stockholmare skaffade han sig ett sommarhem på Bo gård. Värmdön, "Skraggesta", som han själv skapade; bröt sten, ritade och byggde samt satte ett 40-tal fruktträd. När han kunde slita sig lös, reste han dit, men han deltog även om också mera sällan uti kamratfester såsom speciellt inom jägmästareklubben, vars ordförande han var.

Huru uppburen Hermelin var framgår bäst av resultatet av en insamling att överlämnas å dagen för hans avgång ur tjänst den 15/2 1931. Givare voro nuvarande och f.d. skogsstatstjänstemän i alla grader och resultatet över 4.000 kronor. Den åtföljande textade adressen hade 783 underskrifter och slutade så här: ----"För Edert gagneliga livsverk i skogenstjänst och Edert flärdfria framträdande bland oss bringa vi Eder Herr Byråchef vår vördsamma hyllning och vårt varma tack!"

Domänstyrelsens tjänstemän förärade honom en guldklocka.

Till synes frisk och oberörd av de 67 åren - han sprang ofta uppför de 3 trapporna till sitt hem i stället för att anlita hissen - drabbades han den 18/3 1931 vid sitt arbetsbord av ett slaganfall, som gjorde honom mållös och band honom vid sjukbädden. Först 1. december samma år

kom döden befriaren. Lunginflammation tillstötte.

Vid jordfästningen uppläste notarien i Kungl. Domänstyrelsen
Nils Wassberg följande av honom författade verser:

En förebild av plikttrohet, en rakryggad man om ock stundom het,
dock alltid redo till vänlig försoning,

en arbetets ädling nått fridens boning.

Ett hjärta har brustit, där svek ej fanns. Ej snart skall glöm-

mas en gärning som hans,

helt präglad av kärlek till svenska skogen, som

levnaden lång han var hängivet trogen.

Vid minnet av mannen med själens adel, en riddersman utan fruktan

och tadel,

vi böja vårt huvud i ödmjukhet och ägna honom vår tacksamhet!

Minnet av Thorsten Hermelin må förbliva i förtjänt ära.

Hans aska vilar i familjegraven på Thorsvi kyrkogård.

Av offentliga utmärkelser må nämnas: Riddare av Vasaorden 1907.

Riddare av Nordstjerneorden 1911; Kommendör av Vasa orden 2.klass 1921.

Barn: Margareta Elisabeth /Greta/ f.21/10 1894 -d.19/7 1900.

Samuel Gustaf /Sam/ f.21/10 1894 -d. 4/8 1900.

Sten f.18/4 1896 -d. 2/8 1900.

Dödsorsaken var rödsot; en oerhörd prövning för föräldrarna.

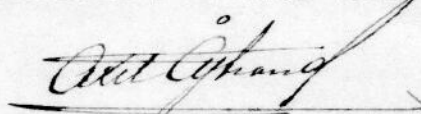
Sven Thorstensson, lantbruksinspektör, Österbodarna, Alingsås,

f.17/5 1901, gift med Elsa Sofia Wessberg, f.22/9 1899.

Bo Thorstensson, bergsingenjör vid Avesta järnverk, ogift,

f.24/7 1902.

Stockholm i oktober 1932.

Sekretärare.

*Den anteckning av Adolf C. von Hermin
är avsevärt författad av "Fr. Granlund,
Tuteckningsbanken".*

C. P. C. Hermelin

THORSTEN HERMELIN

EN MINNESTECKNING

Starka stormar ha härjat i Sveriges skogar år 1931. Så även bland skogsmännen. När vårstormarna gingo fram, bröts Thorsten Hermelin och föll från sitt arbetsbord den 18 mars 1931, strax före pensionsålderns inträdande. Saknad av sin kår, sin umgängeskrets, sina vänner inom olika verksamhetsområden och det land, för vars skogar och villebråd han kämpat i ord och gärning, befriades han den 1 december på aftonen från sitt lidande.

Byråchefen i domänstyrelsen, friherre THORSTEN VILHELM HERMELIN föddes den 15 februari 1864 i sitt fädernehem Torsvi gård, Uppland. Hans föräldrar voro godsägaren friherre CARL MAXIMILIAN HERMELIN och grevinnan CAROLINA CHRISTINA ELISABETH MÖRNER till Morlanda.

1. Svenska Skogsvårdsföreningens Tidskrift 1932.

Boken »Svenska Jägmästare» skildrar i korthet de närmare data i THORSTEN HERMELINS skiftesrika levnad. Hans tjänstetid som jägmästare och överjägmästare i Norrlands vildmarksbygder skänkte honom en förtrogenhet med dess skogar och där boende folk, som torde vara få förunnad. Även under sina senaste byråchefsår mindes han i detalj nästan varje torpare på kronoparkerna, där han tjänstgjort eller inspekterat. Ja, han kunde med några penndrag på ett papper rita upp torpets byggnader eller påvisa en eller annan detalj i en lämplig anordning, som fäst sig i hans minne. Det berättas, att när han under senare år företog inspektionsresor, det mången gång hände, att han på skjutskarlen eller kontbäraren igenkände sonen till någon av sina gamla torparvänner.

Liksom många andra till huvudstaden inflyttade skogsmän kände sig THORSTEN HERMELIN här som en främling. För sin inre blick såg han Norrlands skogar. Bruset från motorfordonen erinrade honom om forsnarnas dån och trädskronornas sus. När han kom till bron vid Riddarholmen, tänkte han helt visst på sina hängbroar och risknippen där uppe i skogarna, där han i sin yngre mannaålder var en banbrytare även på utbyggandet av mindre flottleder.

I domänstyrelsen fick THORSTEN HERMELINS verklighetssinne, klara tankeskärpa och aldrig sinande arbetsglädje ett stort fält att plöja och odla. Flertalet av de många stora kommittéutredningar rörande skogar, skogsvård, jakt och jaktvård, som framkommit under åren 1909—1930, hava av välvisa chefer påförts HERMELIN till granskning. Han gick härvid som en verklig fruktodlare till sitt verk. Med oförvillad blick sökte han fram det friska, skar bort, vad han ansåg vara murket och ohälsosamt, samt serverade en frukt, som i regel domänstyrelsen, Kungl. Maj:t och riksdagen läto sig väl smaka.

HERMELIN var till sin läggning kritisk, mest mot sig själv, men även mot andra. Han hade en skarp blick för det väsentliga. När ett stort ärende kom in på hans bord, hörde man honom ofta sjungande på någon skogistrall genomgå dess besvärliga detaljer för att kort därefter i en väl utformad och rakt på sak gående slutkläm nedskriva, vad han ansåg böra bli styrelsens beslut.

Såsom chef för första skogsbyrån inom domänstyrelsen föllo på hans lott bland annat även större jaktlagstiftningsfrågor samt under de första 10 åren verkets hela ämbetsstatistik.

När riksdagens herrar revisorer gingo till storms mot någon styrelsens ämbetsåtgärd, mot skogsstatens byggnader, mot skogsvård i Norrland och Mellansverige, föll det i regel på HERMELINS lott att bemöta deras anmärkningar, vilket han gjorde så, att klandret tystnade.

Svenska Jägarförbundets protokoll torde nogsamnt bära vittne om de insatser och kloka förslag till jaktens och jaktvårdsarbetets ordnande, som HERMELIN under sitt långa ledamotskap i dess styrelse och underavdelning inom Stockholms stad och län utfört.

Hans kärlek till naturen och dess innebyggare, såväl människor som djur, kom även till uttryck i hans arbete inom Svenska Naturskyddsföreningen.

HERMELIN var sedan flera år ledamot av lantbruksakademien och ridarhusdirektionen. Av börd och till sinne adelsman, bar HERMELIN innerst arbetets sanna adelsmärke. Arbetet var för honom hans liv. Han tillhörde den gamla skolans män, som ej var van vid annan vila, än möjligen veckans vilodag. Han led fullkomliga kval, när han skulle bestämma sig för att taga semester. Oöm mot sig själv, ådrog han sig, liksom många andra skogsmän, i unga år en farlig magåkomma i Norrlandsskogarna och genomgick härför år 1910 operation, som lyckades väl, men nedsatte hans krafter under lång tid. När THORSTEN HERMELIN fyllde 60 år, erhöll han i gåva en silverpenna av sin släkting professor WRANGEL i Lund. Han pekade på den och sade med en vemodig glimt i ögat. Detta är numera mitt vapen.

HERMELIN var en exponent för de bästa och mest mänskliga egenskaper, som man gärna vill söka och även finner hos de stora skogarnas män. Han var arbetsam, kunnig, trofast som vän och människa. Från barndomshemmet hårt fostrad, krävde han ovillkorlig lydnad av sina underordnade, men var även själv utåt mycket lojal. När han någon gång kom in på sitt ämbetsrum efter en hård dust i någon större fråga med chef eller kamrater, kunde man se, huru han efter en kort kamp med sig själv gick in för att med ett handslag eller vänligt ord ställa allt till rätta.

Hans rekreation under de sista tretton åren var ordförandeskapet i Stockholms Jägmästareklubb, varmed han var beklädd från klubbens stiftande till sin död. När landets skogsmän under förra årets skogsvecka samlades i »Skogis» salar, var HERMELIN i verklig högform. Han bemötte i ett skämtsamt svar de yngres lusta att komma fram till värdiga levnadsvillkor med en liknelse ur skogarnas liv. Han hoppades, att de bättre gammeltammarna ännu någon tid skulle få leva kvar, så länge de kunde göra nytta och skänka beståndet stöd och stadga. Hans efterträdare i klubben, professor HENRIK PETTERSON erinrade vid klubbens sista sammanträde före jul härom. Det var vemodigt att tänka sig, att HERMELIN själv redan i mars föll till marken utan att mera kunna resa sig.

Vid THORSTEN HERMELINS bår framförde hans nuvarande och föregående chefer verkets, kårens och sina egna tack till honom för vad han uträttat i sitt tysta, tålmodiga, utåt kanske mindre synliga, men i verkligheten betydelsefullt ingripande arbete för Sveriges statsskogar och deras personal. Professor LÖNNBERG framförde ett tack från Sveriges jägarkretsar och överdirektör GAVELIN från svenskt naturskydd.

I Torsvi kyrkogård vilar THORSTEN HERMELINS stoft sedan den 6 december 1931. Han föll som en man på sin post och behövde ej mera bekymra sig om, huru han med arbete skulle kunna utfylla sitt »otium cum dignitate».

Svenska skogsstaten står enigt sörjande vid hans bår, och skogens män ur alla läger böja sina hjässor till tack för hans gärning. Närmast sörjande äro hans maka, friherrinnan SYRENA MARGARETHA HERMELIN, född BRÄNNSTRÖM, med vilken han varit förenad i ett nära 40-årigt äktenskap, samt de kvarlevande sönerna SVEN med familj och BO.

MARTIN RASCH.

Bibliografi.

- 1894—95. Dimensionslag och utsyningstväng. [Av T. H.] — Årsskr. fr. fören. f. skogsv. i Norrl. 1894—95, s. 64—78.
- 1896—97. Till Föreningens för Skogsvård i Norrland Styrelse. [Förslag att Föreningen skall åtaga sig försöksverksamhet.] — Årsskr. fr. fören. f. skogsv. i Norrl. 1896—97, s. 84—85.
1900. Hjälpvallrings inflytande på barrträdens, synnerligast tallens, tillväxt. [Av T. H.] — Årsskr. fr. fören. f. skogsv. i Norrl. 1900, s. 116—125.
1901. Något om det Norrländska barrträdsvirkets tyngd. [Av T. H.] — Årsskr. fr. fören. f. skogsv. i Norrl. 1901, s. 39—44.
- . Timmerutbyte af för afverkning mogna träd efter Ångermanälvens nedre floddal samt rundt virkes verkliga kubikmassa. [Av T. H.] — Årsskr. fr. fören. f. skogsv. i Norrl. 1901, s. 49—95.
1902. Beräkning af afverkningskostnaden för sågtimmer. [Av T. H.] — Årsskr. fr. fören. f. skogsv. i Norrl. 1902, s. 41—60.
1903. Till frågan rörande särskild lag angående vård af enskildes skogar inom Västernorrlands och Jämtlands län. [Av T. H.] — Årsskr. fr. fören. f. skogsv. i Norrl. 1903, s. 103—112.
1905. Föryngring och återväxt i Norrländska skogar, [Av T. H.] — Årsskr. fr. fören. f. skogsv. i Norrl. 1905, s. 71—91.
- . Öfre Norrlands Skogsvårdsförenings möte i Hällnäs och Vindeln den 15:de och 16:de September 1904. [Av T. H.] — Årsskr. fr. fören. f. skogsv. i Norrl. 1905, s. 118—122.

1906. Öfre Norrlands Skogsvårdsförenings möte i Luleå den 29 och 30 september 1905. [Av T. H.] — Årsskr. fr. fören. f. skogsv. i Norrl. 1906: I, s. 56—61.
1907. Betesfrågan med särskild hänsyn till norrländska skogsförhållanden. Inledningsföredrag vid Föreningens för skogsvård i Norrland årsmöte i Sollefteå den 27 april 1907. — Årsskr. fr. fören. f. skogsv. i Norrl. 1907: I, s. 55—72.
- . Förslag till förändrade bestämmelser angående beskattning af skog. — Årsskr. fr. fören. f. skogsv. i Norrl. 1907: II, s. 11—19.
- . Skogsfrågor inför Riksdagen. [Av T. H.] — Årsskr. fr. fören. f. skogsv. i Norrl. 1907: II, s. 43—63.
- . Skogsvårdsarbeten på norrländska sågverksbolags skogar. — Årsskr. fr. fören. f. skogsv. i Norrl. 1907: II, s. 81—84.
1908. Till frågan om ändrade grunder för fördelning och disposition af inflytande skogsvårdsavgifter. — Skogsv. tidskr. 6, s. 117—121. Även i Årsskr. fr. fören. f. skogsv. i Norrl. 1907: II, s. 35—42.
1914. C. Degerman. * $18/9$ 1838, $\dagger 4/5$ 1914. — Norrl. skogsv. tidskr. 1914, s. 365—368.
- . Statsskogarnas avkastning. Yttranden och utredningar till Första försvarsberedningen. Av N. G. RINGSTRAND och ERNST ANDERSSON. [Genmäle.] — Skogsv. tidskr. 12, s. 223—230.
1915. Några erinringar med anledning av jägmästare N. G. RINGSTRANDS skogspolitiska inlägg [i fråga om hushållningen med statens skogar] [samt] Svar å genmäle. — Skogsv. tidskr. 13, s. 510—517, 710—715.
- . Synpunkter rörande skötseln av enskildas skogar i lappmarken. [Genmäle till FR. KEMPE.] — Skogsv. tidskr. 13, s. 165—168.
- . Vilken erfarenhet har hittills vunnits om lämpligheten av gällande jaktstadgas bestämmelser i fråga om jakt efter älg? Föredrag vid Svenska Skogsvårdsföreningens årsmöte den 17 mars 1915. — Skogen 2, s. 253—262.
1917. V. Th. Örtenblad. * $26/4$ 1855, $\dagger 19/1$ 1917. — Skogsv. tidskr. 15, s. 708—714.
1924. Karl Fredenberg. — Skogen 11, s. 301—305.
1925. Carl Fredrik Giöbel. * $13/5$ 1869, $\dagger 22/4$ 1925. — Skogsv. tidskr. 23, s. 191—193.
1929. Emil Norström. * $11/2$ 1867, $\dagger 2/7$ 1929. — Norrl. skogsv. tidskr. 1929, s. 321—323.

Offentliga utredningar.

1915. Betänkande rörande skogsbrandförsäkringsfrågan, avgivet av de jämlikt beslut å Svenska Skogsvårdsföreningens möte den 16 mars 1915 utav föreningens styrelse utsedda kommitterade [H. WACHTMEISTER, JOH. STRÖM, TH. HERMELIN, G. SEDERHOLM, AX. WALLENBERG; sekr. W. DYBECK.] — Skogsv. tidskr. 13, s. 685—699.
1916. Skogsarbetarnas levnads- och arbetsförhållanden i Värmland, Dalarna och Norrland. [Kommittéledamöter: BERNHARD ERIKSSON, OTTO HELLSTRÖM, TH. W. HERMELIN, AND. HOLMGREN, G. O. STRAND.] Stockholm. (Sveriges officiella statistik. Socialstatistik.)

1918. [Förslag till lag om] tillfälliga åtgärder till förekommande av skövling av skog å fastigheter i enskild ägo [jämte motiv]. [Kommitterade: A. ÖSTERGREN, N. WOHLIN, TH. HERMELIN.] — Skogsv. tidskr. 16, s. X149—X161. [D:o utan motiv.] — Skogen 5, s. 159—161.
1931. Betänkande med förslag till lag om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker m. fl. områden, avgivet av 1927 års skogssakkunniga för lappmarken. [Kommitterade: NILS G. RINGSTRAND, TH. W. HERMELIN, N. GABRIELSSON, O. W. LÖVGREN, KARL ERIK KALLIN, MAURITZ CARLGREN, P. J. NÄSLUND; sekr.: SIGURD ODÉEN.] Stockholm. (Statens offentliga utredningar. 1931: 10. Jordbruksdepartementet.)
-

1918. [Förslag till lag om] tillfälliga åtgärder till förekommande av skövling av skog å fastigheter i enskild ägo [jämte motiv]. [Kommitterade: A. ÖSTERGREN, N. WOHLIN, TH. HERMELIN.] — Skogsv. tidskr. 16, s. X 149—X 161. [D:o utan motiv.] — Skogen 5, s. 159—161.
1931. Betänkande med förslag till lag om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker m. fl. områden, avgivet av 1927 års skogssakkunniga för lappmarken. [Kommitterade: NILS G. RINGSTRAND, TH. W. HERMELIN, N. GABRIELSSON, O. W. LÖVGREN, KARL ERIK KALLIN, MAURITZ CARLGREN, P. J. NÄSLUND; sekr.: SIGURD ODÉEN.] Stockholm. (Statens offentliga utredningar. 1931: 10. Jordbruksdepartementet.)
-

Till minnet
av
Friherre Thorsten Hermelin.

En förebild av plikttrohet,
en rakryggad man, om och stundom het
dock alltid redo till vänlig försoning,
en arbetets ädling, nått fideus boning.

Ett hjärta har brustit, där sock ej fanns,
Ej snart skall glömmas en gärning som hans,
helt präglad av kärlek till svenska skogen,
som levnaden lång han var hängivet trogen.

Vid minnet av mannen med själens adel,
en riddersman utan fruktan och tadel,
vi böja vårt huvud i ödmjukhet
och ägna honom vår tacksamhet.

Nils Wassberg.

M i n n e s t a l

Över friherre Thorsten Vilhelm Hermelin, hållet vid Kungl.

Lantbruksakademiens sammankomst den 18 januari 1932.

av

D. af Wåhlberg.

Vid Thorsten Hermelins jordfästning fällde offici-
anten följande ord: "Var och en skall ha sin chance i livet
och i evigheten."

Dessa ord om livets, det timliga som det evigas,
väsande må vara väl ägnade att öppna en levnadsteckning över
Thorsten Hermelin. Han var nämligen icke den, som under sin
levnad lät de tillfällen, som erbjödos, gå sig ur händerna,
då det gällde att verka ett gott verk. Arten av hans inre liv
gav också en förnämlig färg och gestaltning åt hans yttre gär-
ning, åt vilken han alltid gav sig helt och hållen. Den skapande
arbetslust, som kännetecknade Hermelin, förde honom in på skilda
verksamhetsfält. Härigenom förskaffade han sig rik kunnighet
och erfarenhet, och det gedigna vetande, han särskilt på det
skogliga området var i besittning av, hade han visserligen stu-
derat, men säkerligen mera levt sig till. För en klar åskåd-
ning av hans bild är det likväl icke nog att ihågkomma honom
som den skickliga ämbetsmannen och skogsmannen - han var ock
den verkligt goda människan.

Mot bakgrunden av det nu sagda skall jag i flyktiga
drag söka teckna detta människoliv.

På Torsvi Gård i Uppland inom församlingen med samma
namn, cirka 2 mil sydost om Enköping, föddes den 15 februari
1864 Thorsten Vilhelm Hermelin. Han föräldrar voro: Godsägaren,
Friherre Carl Maximilian Hermelin och Grevinnan Elisabeth Mörner
af Morlanda. Jag hörde Thorsten Hermelin ibland berätta om sina
barndomsår, om beundran för far och mor, om lantluft, om skog
och blomster, om stora träd att klättra i, och jag förstod, att
i denna omgivning hade hos honom också fötts den kärlek till
naturen, som han sedan i hela sitt liv förblev trogen och som
stadsliv och kammarliv ej förmådde utsläcka. Den blev säkerligen

också bestämmande för valet av hans levnadsbana. Efter avslutade studier vid Uppsala högre allmänna läroverk, där han avlade mogenhetsexamen den 11 juni 1884, inskrevs han nämligen den 1 juni påföljande år som elev vid Kungl. Skogsinstitutet, varifrån han utexaminerades den 15 juni 1887. Det vittfamnade och oförskräckta kynne, som kännetecknade Hermelin, torde väl delvis hava fört honom till hans första verksamhetsfält som mogen man. Detta blev nämligen Pajala, vår nordliga gränsbygd; för övrigt en hägrande ort för de skogselever, som älska ett "friskt leverne". Här anknöts Hermelin för första gången till det allmännas tjänst genom att förordnas såsom extra jägmästare i Pajala revir den 20 september 1887. Hans tjänstgöring i dessa trakter blev emellertid upphovet för honom till senare allmänna uppdrag, som han genom sin ortskännedom ansågs väl skickad att utföra, varom mera längre fram. Jag vet ej om kärlek och nördisk vinter höra samman, men faktum är, här mötte Hermelin sitt livs förälskelse i fröken Syrena Margaretha Brännström, med vilken han då ingick förlovning.

Efter ett skickelsedigert år var han emellertid färdig med Pajala och förflyttades den 22 oktober 1888 såsom extra jägmästare till Norra Piteå revir. I dessa trakter blev hans tjänstgöring av mera stadigvarande natur. Under sammanlagt nära 7 års tid skolades han här i skogsstatens arbeten och tjänstgjorde å olika befattningar bl.a. som biträdande jägmästare i Norra Piteå revir under cirka 10 månader, i Södra Piteå revir likaledes under cirka 10 månader, som t.f. jägmästare i Norra Piteå revir under cirka 23,5 månader, i övrigt omväxlande som assistent hos överjägmästaren i Norrbottens distrikt och som assistent i Norra Piteå revir intill den 1/5 1895. Bland andra av honom under detta tidskede innehavda uppdrag må nämnas förvaltningen av Piteå stads skogar åren 1893-1894.

Den ihärdiga flit och det goda omdöme, som utmärkte hans arbete, började redan nu fästa uppmärksamheten på honom, och ett nästkommande tidsskede torde mången gång ha satt honom i valet och kvalet mellan den allmänna och den enskilda tjänsten. Såsom extra jägmästare i Mellersta Norrlands distrikt 1/5 1895 - 26/4 1901 behöll han emellertid sin statsanställning och tjänstgjorde därunder på skilda förordnanden bl.a. som t.f. jägmästare i Mellersta Ångermanlands revir och assistent å samma revir. Samtidigt och under tiden 1/5 1895 - 1/1 1900 var han skogsförvaltare vid Björnkä aktiebolag i Västernorrlands län och under tiden 1/1 1900 -

- 26/4 1901 skogschef vid Graningeverkens aktiebolag. Under dessa 6 år av blandad tjänstgöring förvärvade Hermelin givetvis en rik erfarenhet i de problem, som äro förbundna med den statliga och den enskilda skogshushållningen; arten av hans verksamhet vidgades och han lärde sig känna betingelserna för den enskilda skogliga affärsverksamheten.

År 1901 inträdde emellertid en definitiv inriktning i hans levnadsbana, då han den 26 april samma år utnämndes till jägmästare i Junsele revir. Jag förmodar, att Hermelin med det steg, han då tog, ville söka infria de förhoppningar, som hans kamrater i skogsstaten ställde på honom. Han ville ej ha det eftermälet, att han ej blev den, som man hade hållit honom för. Snart nog kallades han också till högre förtroendeposter. Redan år 1906 blev han anförtrord att vara biträdande överjägmästare i Umeå distrikt under tiden 1/9 - 1/12 och efter ett körtare förordnande såsom t.f. överjägmästare i Skellefteå distrikt utnämndes han den 31/8 1907 till överjägmästare i samma distrikt. I denna egenskap förblev han dock ej längre än till den 1/1 1909, då han tillträdde sitt byråchefsbämbete i Kungl. Domänstyrelsen. Under sin byråchefstid tjänstgjorde han vid skilda tillfällen som överdirektör i samma styrelse under sammanlagt cirka 1 3/4 år. Sitt byråchefsbämbete behöll han till den 1/4 1931, då han avgick med pension.

Hermelins nära 44-åriga arbete i skogsstaten och Domänstyrelsen har utgjort en prestation av sällsynta mått. Och detta icke endast i avseende å tidslängden, utan även i avseende å arbetets art och myckenhet. Om man tänker på den utveckling, skogsbruket här i landet undgått under tidsrymden från mitten av 1800-talet till nuvarande tid, kan man möjligen förstå vidden av det arbete, som - i synnerhet då arbetskrafterna i centralstyrelsen ännu voro alltför otillräckliga - har kunnat ankomma på en man i den händelsernas brännpunkt, där Hermelin under större delen av sin tjänstetid stått. Ursprungligen skolad i Norrlandsfrågor föll det i Domänstyrelsen till att börja med på Hermelins lott att handlägga frågor om det statliga och delvis det enskilda skogsbruket i denna landsända. Genom organisationsändringar åren 1916 och 1925 försköts emellertid Hermelins byråområde söderut, så att det från mitten av sistnämnda år kom att omfatta Mellersta Norrlands, Dalarnas, Bergslags och Stockholm-Gävle distrikt. Nu är känd sak så god som vittnad, och därför behöver jag ej närmare orda om all den nytta, Hermelin i ett oförtrutet, hängivet och

skickligt arbete gjort sitt fädernesland på den post, han blev ställd i livet, men hans chefer och kamrater i Domänstyrelsen vilja för detta, helt säkert, just här virå en erkännandets och tack-samhetens krans i hans minne.

Hermelins till synes outtömliga intresse och arbetsförmåga togs naturligt nog även i anspråk utanför hans egentliga arbetsfält. I nära anknytning till detta ligga likväl alla de ledamot-skap i kommittéer för allmänna utredningar ävensom sakkunnigeuppdrag, som under årens lopp anförtröddes honom. Början härmed gjordes då han insattes som ledamot i Svensk-Ryska Kommissionen för behandling av frågan om flottnings av löst virke i gränsvattendragen mellan Sverige och Finland. Hans tidigare omnämnda tjänstgöring i dessa gränsbygder kom honom härvid väl till nytta. Denna kommission arbetade under åren 1908-1910 och dess arbete resulterade i en särskild ännu gällande stadga angående flottnings av skogsalster i gränsfloderna Torneå och Muonio.

År 1912 var han tillkallad som sakkunnig hos Kommerskollegium vid undersökning angående skogsarbetarnes levnadsförhållanden och år 1918 hos Justitiedepartementet i och för lagstiftning om tillfälliga åtgärder till förekommande av skövling av skog å fastighet i enskild ägo. Påföljande år förlöpte med ytterligare ett sakkunigeuppdrag, nämligen vid utredning om domänverkets organisations- och avlöningsförhållanden. Slutligen tillkallades han år 1927, bland andra, som sakkunnig i Jordbruksdepartementet för avgivande av förslag till revision av den s.k. lappmarkslagen med vilket uppdrag hans levnadsverk år 1931 tragiskt ändades.

Såsom anslutande sig till hans ämbetsbefattning få också räknas hans uppdrag som ledamot i statistiska tabellkommissionen 1909-1922 och som inspektör för Klotens fortsättningsskola 1917-1931.

Givetvis hade också den enskilda skogsvården i Hermelin en varm vän och tillskyndare, där han på mångahanda sätt sökte visa vägen och bidra till skogsbrukets förkovran. En mera framskjuten post i detta avseende beklädde han i egenskap av ordförande i Skogsvårdsstyrelsen inom Västernorrlands läns landstingsområde åren 1905-1907. I olika föreningar inom landet för skogsvårdens främjande var Hermelin en verksam kraft och beklädde i desamma krävande och ansvarsfulla platser. Så var han styrelseledamot i Övre Norrlands Skogsvårdsförening samt sekreterare i Föreningen för skogsvård i Norrland och redaktör för dess årsskrift åren 1901-1908. I denna publicerade han ett flertal skrifter, varav

blott till belysande av hans mångsidighet må nämnas: 1894: "Dimensionslag och utsyningstväng", 1896-97: "Strömyggnader och flottning i åar och bäckar", 1900: "Hjälpvallringens inflytande på barrträdens, synnerligast tallens tillväxt", 1902: "Beräkning av avverkningskostnader för sågtimmer", 1905: "Föryngring och återväxt i norrländska skogar", 1907: "Betesfrågan med särskild hänsyn till norrländska förhållanden" och 1908: "Skogsvårdsarbeten på norrländska sågverksbolags skogar". Under senare år har dock hans välformade penna mest varit bunden vid det författarskap, som hans tjänst ålagt honom.

Ett plock ur högen av alla de lokala uppdrag, som å skilda vistelseorter fallit på honom, visar att han bl.a. varit landstombsbefälhavare i Sollefteå kompaniområde 1898, ordförande i Sollefteå föreläsningsförening, som han också bildade, samt inspektor för Sollefteå privata elementarläroverk 1901, vidare styrelseledamot i byggnadskommittén för Österåsens sanatorium 1901 och ledamot av direktionen för Piteå hospital och asyl 1908.

Väl placerad i Stockholm började snart även här uppdrag av olika beskaffenhet att hopa sig på honom. Här föres han nu bl.a. in på jordbrukets områden och hans intressen fingo nu bokstavligen nya fåror att plöja. Som verkställande direktör för Bo Lantbruksaktiebolag å Värmdön under åren 1914-1927 hade han tillfälle följa denna näringsgrens förhållanden i goda som dåliga tider. Klok omsorg och försiktighet ledde under hans egid denna egendoms öden. I viss grad jordbruksbetonat var även hans ledamotskap av Riddarhusdirektionen genom tillsynen av de egendomar, som voro ställda under dennas förvaltning, en tillsyn, som det inom Riddarhusdirektionen ankom på Hermelin att utöva. Detta ledamotskap innehade han under tiden 1917-1931.

Ledamot av Kungl. Lantbruksakademien blev Hermelin år 1917 och ordförande i dess skogs- och trädgårdssavdelning år 1924, vilken befattning han innehade till sin död.

Till Svenska Jägarförbundets styrelse anknöts han som dess ledamot redan år 1912. Han blev därmed en förenande länk mellan Jägarförbundet och Domänstyrelsen, där han var föredragande i jaktfrågor. Denna anordning har otvivelaktigt varit till stor nytta för jaktväsendet i riket genom det samarbete och den förståelse, som härigenom kunde utvecklas mellan dessa båda, jaktvården i riket företrädande organ. Sedan 1913 var han även vice ordförande i styrelsen för Svenska Jägarförbundets Stockholmsavdelning. Båda dessa uppdrag behöll han till sin död.

Svenska Naturskyddsföreningen räknade även Hermelin som sin

styrelseledamot liksom Svenska Kennelklubben. I Spetshundsklubben var han ordförande.

När Stockholms Jägmästareklubb år 1919 bildades, var intet naturligare, än att Hermelin skulle bli dess ordförande. Alltid redo för ett gott verk ställde han sig också nu till förfogande och ledde med sin egenartade, samlande förmåga klubbens öden, tills döden bröt hans levnadsbana.

För jakt, skytte och skidlöpning var Hermelin varmt intresserad. Jakten hörde dock mera till ungdomsåren. Under sin Pajalatid bedrev han även björnjakt. Från finska sidan hemförde han och hans sällskap en gång efter en lyckad jakt ej mindre än 5 björnar. -

Var Hermelin drog fram, väcktes en skytteförening till liv. Sådana har han bl.a. lämnat efter sig i Älvsbyn, Sånge och Sollefteå, vilkas ordförande han i tur och ordning varit. De leva säkerligen ännu. Som veteran efter fyllda 60 år såg man honom deltaga i Domänstyrelsens skyttetävlingar vid Kaknäs och Skuggans skjutbanor. Och när det gällde skidlöpningen, anförde han ännu vid 63 års ålder själv såsom aktiv löpare sina byråjägmästare i Domänstyrelsens budkavlelöpningar, när det gällde att besegra de övriga byråernas personal.

I kommunala värv var Hermelin även anlitad. Här må endast nämnas, att han under sin Sollefteå-tid var medlem i både kyrko- och skolråd samt kommunalnämnd. Politik intresserade honom däremot ej.

Nu kan man fråga: Hur är det möjligt, att han hunnit prätta allt vad han gjort? Sysselsättningar, vilka var för sig tycktes helt kunna kräva sin man, förenade han, utan att därför undandraga sig umgänge med andra människor. Svaret härpå måste bli, att han var i besittning av en sällsynt stor förmåga och vilja att arbeta. Hans sunda förstånd och snabba uppfattning banade likväl vägen för hans arbete. Därförutom var arbetet för honom också en källa till glädje. Han såg ljust på allt, som omgav honom, och med hurtiga steg, ofta småsjungande, kom han till sina föredragningar i ämbetsverket. - Han njöt av sina undfångna goda gåvor och var lycklig i sitt arbete.

Med sitt friska humör och sitt rena sinne spred han också glädje och trevnad omkring sig. Han vann och förenade med sig hög och låg i tillgivenhet och beundran. Det berättas, att då Hermelins lämnade Älvsbyn, stod vid grinden en gammal gråhårsman och grät. Tillsportad, varför han grät, svarade gubben: "Ja, det är ju, som om bror min skulle resa!"

Grundtonen hos Hermelin var att erkänna det goda, varhelst det uppenbarade sig, men mötte han motsatsen, blev han irriterad och het, och behärsknigen svek honom lätt. Jag ser häri ett uttryck för hans rena och rättrådiga sinnelag.

Förlorade han sitt goda lynnes jämvikt, återvände dock denna snart och till försoning var han den förste att räcka handen. Sina underlydande ville han gärna behandla med en viss patriarkalisk stränghet, men han var dock en mild domare mot den, som försyndat sig. Strängast var han mot sig själv - det var hans sedliga grund-sats.

Det är naturligt, att denne älskvärde och i alla avseenden o-svikligt rättrådige man, som förstod att finna sig i och bliva hem-mastadd i alla förhållanden, skulle bli allmänt avhållen. Från kam-raters och underlydandes sida framkommo de synliga bevisen härpå, särskilt då han avgick ur tjänsten. Förutom den hyllning, han därvid fick mottaga inom Domänstyrelsen, samlade sig praktiskt taget hela Skogsstatens personal, överjägmästare, jägmästare och kronojägare i en hyllningsadress till honom, åtföljd av en stor gåva i kontanta medel. Att många hjärtan vid detta tillfälle slog i samma takt är säkert.

Om Thorsten Hermelins familjeförhållanden må anföras följande. Den tidigare omnämnda förlovningen med Syrena Margaretha Brännström konfirmerades genom äktenskap den 2/8 1893. Friherrinnan Hermelin var dotter till kommissionslantmätaren Per August Brännström och Amanda Augusta Hollström. Förutom henne efterlämnade han vid sin död sönerna Sven och Bo. Den förre, Sver Thorstensson-Hermelin, är lantbruksinspektör i Västergötland samt gift med Elsa Sofia Wess-berg, den senare, Bo Thorstensson-Hermelin, är bergsingenjör och anställd vid Avesta Järnverk. Det Hermelinska hemmet, varhelst det nu har varit, skall för familjens personliga vänner med tacksamhet minnas, och framstå som en ljuspunkt i tillvaron.

Beträffande de offentliga utmärkelser, som kommo Hermelin till del, må nämnas, att han år 1907 blev Riddare av Kungl. Vasa-orden, år 1911 Riddare av Kungl. Nordstjärneorden och år 1924 Kommendör av Kungl. Vasaordens 2.klass. Vidare innehade han Svenska Jägarförbundets belöningsmedalj i silver, dess hedersmärke i guld och dess jubileumsmedalj av år 1930, ävensom Kennelklubbens Hamil-tonplakett.

Hermelin ryggade ej för några uppoffringar och han gav sig hellre själv till pris, än han vek ett steg från pliktens och - vad han ansåg vara - det rättas väg. Så stupade han också på sin post. Den 18 mars 1931, då han lade sista handen vid sitt arbete med lappmarkslagens omarbetning, föll han ned vid sitt arbetsbord, förlamad och stum. En svårartad hjärnblödning hade satt den slutliga punkten för allt arbete i detta så verksamma liv. Efter en ytterligt svår sjukdom kom döden som befriaren på aftonen den 1 sistlidne december.

Han jordfästes i crematoriet på Stockholms norra begravningsplats, och hans aska vilar nu i familjegraven på Torsvi kyrkogård.

Vid jordfästningen lästes följande verser, författade av notarien i Kungl. Domänstyrelsen, Nils Wassberg, "Till minnet av Friherre Thorsten Hermelin."

En förebild av plikttrohet,
en rakryggad man, om ock stundom het,
dock alltid redo till vänlig försoning,
en arbetets ädling, nått fridens boning.

Ett hjärta har brustit, där svek ej fanns.
Ej snart skall glömmas en gärning som hans,
helt präglad av kärlek till svenska skogen,
som levnaden lång hanvar hängivet trogen.

Vid minnet av mannen med själens adel,
en riddersman utan fruktan och tadel,
vi böja vårt huvud i ödmjukhet
och ägna honom vår tacksamhet.

Minnet av Thorsten Hermelin må förbliva i förtjänt ära!